

Сви наши медији су пре неки дан са олакшањем објавили да је Народна скупштина, нешто више од једног сата пре истека законског рока, после нове епизоде упорног надигравања наших партија, усвојила буџет за 2009. годину.

Изгледа, демократе и радикали су, после оријенталног ценкања, закључили обострано користан аранжман. Договорили су испоруку СРС-у пакет уступака везаних за Земун и још понешто, на конто чега су радикали прихватили да у задњем тренутку деблокирају усвајање буџета.

Тешко је после свега тога не сетити се исказа о политици, у својој струци познатог, италијанског порно режисера Марија Салијерија, коме је својевремено и наша озбиљна штампа посветила пажњу. Он је упоредио порнографију и политику, уз закључак да ако је прва делатност прљава онда је таква, бар у истој мери ако не и више, и она друга, иако има много већи друштвени престиж. Фине маме обично немају ништа против тога да им се ћерке удају за угледне политичаре, а у најмању руку би се најезиле да се ради о порно глумцима. Но, ако им је до морала, и у првом случају греше!

Политика је често сестра порнографије, па и проституције, и у боље уређеним земљама од наше. Међутим, у сиромашним државама представља приметније друштвено бреме и гори извор душевног бола. Колико год да људе тишти корупција, нервира похлепа, егоизам и примитивизам политичара, узнемирава охолост тајкуна, оптерећује неефикасност судског система и државне управе, некако се те недаће лакше подносе са Бруто друштвеним производом од око 20.000 евра по глави становника, као што је случај у Италији, него са наше три хиљаде! Једну тежину има политичка проституција у земљи у којој онколошки пацијенти чекају месецима на зрачење, а и поред беле куге бесплатно лечење неплодности је врло рестриктивно, што је све случај у Србији, а другу у државама са добрим системом здравствене заштите.

Но, ту смо, где смо. Да ствар буде гора, налазимо се и на почетку године у којој ће наша

и тако слабашна привреда, услед глобалне економске кризе, несумњиво претрпети жесток ударац. А над стандардом знатног дела становништва Србије, који се колико толико задњих година поправио, надвити сенка деведесетих. У таквим околностима, без обзира што смо свесни да политика широм света има трговачки карактер, од политичара се очекује елементарна одговорност и посвећеност интересима државе и народа.

Уосталом, не мора свака трговина да буде пијачног типа. Без обзира да ли се ради о демократама и радикалима, или напредњацима, ЛДП-овцима, народњацима и социјалистима, макар у ванредним околностима, у временима када нам се и тако измученим примиче нова опасност, до несхватљивих размера је ненормално да политичари готово искључиво воде рачуна о својим личним интересима, односно да националне интересе посматрају само кроз партијску призму.

Нажалост, код нас је очито тако. И стога је у Србији готово све могуће. Од тога да се праве свакакве комбинације око владе, до тога да се преко ноћи драстично мењају убеђења, само да би се обезбедила власт и ћар. Једино изгледа није могуће да политичари схвате да они постоје због грађана, а не грађани ради њих.

Усвајање буџета нас је на то подсетило, тек да немамо ни мало илузије на почетку нове године. Да имамо у виду да је сутра нови дан, када ће се наши политичари према нама понашати једнако лоше као и до сада. Човек који је најзаслужнији за уједињење Италије у 19. веку, гроф Кавур, једном је рекао: „Какви бисмо ми били подлаци када бисмо за себе радили оно што чинимо због Италије“. А за наше политичаре може да се каже: „Какви би они били државници, када би за Србију радили оно што чине за себе“!